

Nicolae Gheorghiu

Guvernările corupte, partidele parazitare

BLESTEMUL ROMÂNIEI

Editura ANDREAS

Nicolae Gheorghiu

*Guvernările corupte,
partidele parazitare*

BLESTEMUL ROMÂNIEI

Caricaturi: *Nicolae Gheorghiu*

Editura ANDREAS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHEORGHIU NICOLAE,

Guvernările corupte, partidele parazitare – Blestemul României / Nicolae Gheorghiu.

București: Andreas Print, 2016

ISBN 978-606-765-012-9

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

[http:// www.editura-andreas.ro](http://www.editura-andreas.ro)

© Editura **ANDREAS**, București, 2016

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii ANDREAS.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii ANDREAS.

Corectură: **LAURA IVONA DUMITRU**

Tehnoredactare și copertă: **GHEORGHE DUMITRU**

MIRAJUL PUTERII

„*Omul s-a născut liber, dar pretutindeni se găsește în lanțuri.*“ Este una dintre cugetările memorabile ale lui Rousseau¹, plasată la începutul cărții sale „*Contractul social*“. Ea a izvorât nu atât din constatarea existenței inegalității între oameni, îndeosebi în domeniul economic, dar și în cel politic, cât mai ales din realitatea crudă că, pe această bază, societatea este scindată în oameni puternici, „superiori“, chemați să conducă, și supuși, cei „inferiori“ lor.

Starea aceasta dăinuie de milenii, Rousseau observând că ea se datorează mai ales marilor diferențe de ordin economic și social existente între oameni. Cei care se află la conducerea societății, datorită în primul rând puterii lor economice, fac totul spre a-și menține poziția dominantă, privilegiile, în vreme ce mulțimea trăiește mereu cu speranța că vor veni vremuri mai bune și pentru ea.

Adeseori, această speranță este alimentată, întreținută chiar de către cei care tind să obțină sau chiar dețin puterea în stat, care, îndeosebi în preajma alegerilor, se întâlnesc cu mulțimea, îi află aspirațiile, nemulțumirile, doleanțele, pe care le folosesc în scop propagandistic, făcând promisiuni peste promisiuni, devenind un soi de vânzători de iluzii, prin ideile lor amăgitoare căutând să convingă votanții că doar prin ei sau alături de ei, prin votul pe care l-il vor da, ar putea să le fie soluționate cerințele, ba chiar

¹ Jean-Jacques Rousseau (1712-1778), filozof și scriitor francez.

să ia parte și la conducerea treburilor obștești. Bineînțeles, după ce puternicii își ating scopul, totul se dă uitării.

Istoria țării noastre reflectă cu prisosință acest lucru, și nu de puține ori în lupta pentru putere s-a ajuns și la unele evenimente sângeroase, precum s-au petrecut lucrurile și în decembrie 1989. De regulă însă, se acționează, cu precădere, pe plan politic, prin partidele politice constituite din grupări de oameni care au aceleași interese, partidul fiind cel care organizează și conduce lupta pentru cucerirea puterii politice, acapararea acesteia conducând nu numai la situarea pe poziții sociale cât mai înalte, ci și la obținerea rolului primordial în conducerea societății în funcție de interesele liderului ori ale grupului conducător din partid.

Mirajul puterii acționează permanent ca un magnet ademenitor pentru cei dornici să domine în societate și pentru faptul că ea asigură menținerea și amplificarea privilegiilor, îndeosebi prin acapararea și stăpânirea organelor legislative și executive ale statului, a aparatului de stat, folosindu-le în interese proprii, acestea fiind realizate și prin faptul că puterea politică permite utilizarea și a altor forme ale puterii sociale, precum cea economică, militară, polițienească etc., ca instrumente ale sale.

De-a lungul timpului, cei mai puternici, datorită în primul rând puterii lor economice, au reușit să acapareze puterea politică sub diverse forme, nu de puține ori chiar și în dauna unor grupuri din aceeași clasă socială, oponentă, manifestându-se neîncetat o contradicție și o luptă continuă între putere și opoziție, luptă accentuată în cazul existenței unor clase sociale diverse. În acest context, puterea politică oscilează între relațiile de conducere-supunere, existente obiectiv în cadrul oricărui organism social,

BLESTEMUL ROMÂNIEI

și cele de dominare-subordonare, exprimând voința discreționară a conducătorilor privilegiați. În ambele cazuri, are loc inevitabil ținerea sub control a maselor, scop atins și prin faptul că unii din rândul acestora, de regulă conducători ai unor organisme sociale, precum sindicatele, sunt atrași în mirajul puterii prin ocuparea a diverse funcții până și în organismele statale.

Toate acestea se petrec în cadrul unor regimuri politice diverse, în care cei ce dețin puterea folosesc modalități și metode specifice prin care domină politic și economic și își exercită puterea de stat. De-a lungul timpului au ființat diverse asemenea regimuri, caracterizate fie prin restrângerea drepturilor și libertăților cetățenești, diminuarea prerogativelor instituțiilor democratice, fie prin exercitarea puterii într-un mod care permite maselor populare să-și promoveze și să-și apere anumite interese, cu precădere imediate.

OLIGARHIE, TIRANIE, DEMOCRAȚIE

Mulți învățați din vechime au studiat și reliefat caracteristicile unor astfel de regimuri. Încă din antichitate, Platon² ajunge la concluzia că *„orice regim politic se modifică pornind de la grupul ce are puterea, atunci când în interiorul acestuia apare o dezbinare“*.³ În acest context, Platon expune idei interesante cu privire la schimbările care au loc în societate în privința regimurilor, vorbind despre oligarhie, tiranie și democrație.

Oligarhia

În concepția lui, rânduiala politică numită oligarhie ar fi *„cea unde magistraturile țin de venit, în care cei bogați cârmuiesc, iar săracul nu participă la putere. (...) Ei fac o lege prin care socotesc mărimea averii drept temei al orânduiri oligarhice – acolo unde e mai multă oligarhie, averea e mai mare, unde e mai puțină, averea e și ea mai mică – și stabilesc că nu poate participa la cârmuire cel care nu ar avea averea respectivă“*. El definește ca fiind *„regim, numit oligarhie, care pune averea drept criteriu al puterii“*.⁴

² Platon (427-347), filozof antic. Preconiza crearea unui stat aristocratic în care să conducă filozofii.

³ Platon, „Opere“ vol. V, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1986, pag. 349-350.

⁴ Idem, pag. 355-356, 359.

BLESTEMUL ROMÂNIEI

În accepțiunea actuală, oligarhia este considerată a fi o „formă de conducere a statului în care puterea este deținută de un grup restrâns de persoane, scopul fiind obținerea de beneficii strict personale”.⁵

O asemenea concepție a stat și la baza rânduielilor din cadrul Principatelor Române. A fost elaborat un sistem electoral „caracterizat prin stabilirea unor restricții sau censuri cu scopul de a înlătura de la alegerile pentru organele reprezentative un număr cât mai mare de oameni... Censurile practicate... sunt: de avere, de durată a domiciliului, de rasă sau de apartenență la altă naționalitate decât cea dominantă, de sex, de grad de cultură, de profesie și de vârstă. Pe această cale, votul universal declarat de constituții este restrâns în fapt de legile electorale. În România... numărul celor care participau la vot era cu totul neînsemnat. De pildă, între 1901 și 1916, la alegerile pentru cameră și senat (care se făceau pe colegii, după avere), au participat numai 1,3% și, respectiv, 0,38% din totalul cetățenilor; 98% din populația masculină majoră nu avea drept de vot la alegerile pentru senat”.⁶

Tirania

În cadrul unui asemenea regim, caracteristic este faptul că exista un „Conducător absolut, crud și opresiv sau, în Grecia antică, un conducător care ajungea la putere într-un mod neconstituțional ori care moștenea puterea obținută în acest mod”.⁷

⁵ „Enciclopedia Universală Britannica“, vol. 5, pag. 230.

⁶ „Dicționarul enciclopedic român“, vol. 1, pag. 578.

⁷ „Enciclopedia Universală Britannica“, vol. 25, pag. 222.

Regimuri despotice au existat însă și în alte țări, „despoția fiind formă de stat caracteristică orânduirii sclavagiste, îndeosebi în Orient (Babilon, Persia etc.)... Regim politic... caracterizat prin puterea nelimitată și guvernarea arbitrară, neîngrădită de nici o lege, a despotului, reprezentant al clasei dominante... precum și prin lipsa de drepturi a supușilor“.⁸ Un exemplu tipic e împăratul bizantin Iustinian, care „a condus încă de tânăr toată împărăția și a ajuns pentru romani pricina unor nenorociri atât de mari și de înspăimântătoare cum nu se mai pomenise până atunci în trecerea veacurilor. Aluneca cu cea mai mare ușurință spre omoruri nedrepte și răpirea averilor străine și credea că este un lucru de nimic să piardă mii și mii de oameni. (...) Pe unii i-a măcelărit fără temei, iar pe alții, prinși în luptă cu sărăcia, i-a adus într-o stare mai rea decât pe morți“.⁹

Între 1561 și 1563 a fost domn al Moldovei Ioan Iacob Eraclid, grec de origine. A intrat în istorie ca *Despot-Vodă*. A făcut lucruri bune până când „Impunerea unei dări excepționale de un galben pentru fiecare gospodărie țărănească a provocat izbucnirea unei răscoale populare, ceea ce a dat prilej boierilor să organizeze un complot și să-lucidă“.¹⁰

Tirania se poate manifesta și în alte forme. Când s-a inițiat în Țara Românească și în Moldova trecerea la *votul pentru toți*, cei din clasa avută „aleargă la calomnii, arma celor slabi: se silește a face să crează lumea că ideea de

⁸ „Dicționar enciclopedic român“, vol. 2, pag. 73.

⁹ Procopius din Caesarea, „Istoria secretă“, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1972, pag. 67.

¹⁰ „Dicționar enciclopedic român“, vol. 2, pag. 3.

BLESTEMUL ROMÂNIEI

marul Sibiului, Klaus Iohannis, mare amator de urcuș pe scara demnităților sociale, în speranța că va deveni prim-ministru. Tentativă eșuată. Dar, făcându-l peste noapte președinte al PNL, susținându-l în campania alegerilor prezidențiale, se crede că și prin fraude electorale, a reușit să-l „facă“ președinte al României.

De la bun început, Iohannis a militat pentru un guvern liberal, chiar numindu-l ca guvern al său. Și au început mașinațiunile murdare pentru dărâmarea Guvernului Ponta. Președintele n-a pregetat să-i ceară direct să-și dea demisia, cerere pe care primul-ministru n-a luat-o în seamă. Dar a avut loc marea nenorocire de la clubul Colectiv, când au murit peste 60 de oameni, iar Ponta, deși nu era cu

CUPRINS

MIRAJUL PUTERII / 5

Oligarhie, tiranie, democrație / 8

Oligarhia / 8

Tirania / 9

Democrația / 11

REVOLUȚIE, REVOLTĂ,

LOVITURĂ DE STAT SAU...? / 15

PUTEREA CORUPTĂ ȘI PARAZITARĂ / 22

Țară-ruină / 27

PREȘEDINȚII / 29

Ion Iliescu / 29

Prima poveste satanică / 29

Întâia grijă – mascarea trecutului / 30

Inițiatorul spaimei de teroriști / 33

Refacerea „organizațiilor de bază“ / 36

Partidul personal – învingător / 38

„Păstorul“ violențelor / 42

Creatorul „revoluționarilor“ neonorabili / 43

Spre dezastrul național / 48

Omul promisiunilor deșarte / 59

Fostul președinte doarme liniștit? / 67

Zâmbărețul / 68

Emil Constantinescu / 70

A doua poveste satanică / 70

Un traseist politic / 72

Colosalele minciuni ale lui „Bărbuță“ / 77

Mitomania, mereu prezentă în mandat / 83

Starostele corupției / 87

BLESTEMUL ROMÂNIEI

Rondelul nevolnicului fiu / 90

Demagog și ipocrit / 91

Rondelul lui Constantinchio / 96

Traian Băsescu / 98

A treia poveste, și mai satanică / 98

Ascensiunea / 100

Imposibil de atins / 106

Averea / 107

Colaborarea cu securitatea / 108

Dosarul „Flota“ / 109

Vila din Ștefan Mihăileanu / 110

Fonduri UE / 111

Misterioasa răpire a unor ziariști în Irak / 111

Țeapa cu moșia de la Nana / 114

Atitudini rasiste / 116

Înrudit cu interlopi / 118

Un președinte distrugător / 119

Rondelul distrugătorului / 125

PARLAMENTUL / 127

Amintiri din vremuri liberalo-țărăniște apuse / 128

Rondel cu mafiot / 139

GUERNELE / 141

Guvernul Petre Roman / 144

Guvernul Nicolae Văcăroiu / 149

Guvernul Victor Ciorbea / 155

Rondelul treimii mafioate / 156

Guvernul Radu Vasile / 167

Guvernul Mugur Isărescu / 173

Guvernul Adrian Năstase / 179

Guvernul Călin Popescu Tăriceanu / 193

Guvernele Boc 1 și Boc 2 / 201

Guvernul Răzvan Ungureanu / 208

Nicolae Gheorghiu

Guvernul Victor Ponta / 210

Guvernul Cioloș / 215

PUTEREA JUDECĂTOREASCĂ / 216

PRESA – PRO ȘI CONTRA / 226

BARONII – CELULE CANCEROASE / 236

PARTIDELE / 241

Partidul Social Democrat / 250

Partidul Național Țărănesc

Creștin și Democrat / 254

Dialoguri la putere / 257

Primari la Zdup / 260

Partidul Național Liberal / 263

Rondelul Bancrutei frauduloase / 265

Partidul Democrat Liberal / 269

UDMR / 270

QUO VADIS, ROMÂNIA? / 276